

Dsida Jenő: Zarándokút

I.

**Menni terv nélkül és gondolat nélkül.
Ruhámon lassan átmelegszik a nap,
a szél körülsusogja fülemet
s eszembe juttatja, hogy élek.**

**A fák incselkedően az útra hajolnak
s kövek görögnek lábam elé.
Kezemben régi hangszeremet keresem,
mely összetörött, elveszett.**

**Eszembe jut a szerelmem is
s ha már így van, ideírom
Olyan hűvös, mint az esti szél
s olyan messze van, mint a csillagok.**

II.

**Az alkonyi fény kering, forog,
örvénylő habja elragad
Andersennel találkozom
s álmodom ezeregyéjszakát.**

**Idegen arcok közé bukkanok.
Látom testükből égignyúló lelküket,
amint barnán, sötéten imbolyognak
és sírnak a fűzfák alatt.**

**Minden halat kifogtam a folyóból.
Virágfűzéres messzi barlangjából
szánakozón kacag felém
a sötétruhás Fejedelemasszony.**

III.

**Lassan húsvét hetébe fordulunk.
Krisztus már indul a Kálváriára.
Zarándokútban piros bogyó
és fájdalom mindenütt terem.**

**Korbácsütéssel ezer keresztet
hajszoltak már velem a hegyre,
ott állnak mereven a lángos éjszakában
s mégsem akarnak rájuk feszíteni.**

**Tegnap a pacsirták is hazajöttek.
Elég volt már a szenvedés.
Az élet lassan fölém takarja
a csöndes napok sátorát.**